

Què va ser de les CUP

Sota aquestes sigles s'han reagrupat candidatures molt variades però en general candidatures sorgides de l'entorn de Podemos i dels moviments que venien del 15M. Podemos ja s'havia constituït quan es van celebrar les eleccions de 2015. Però encara que havia tret bons resultats no tènien encara organitzacions locals, la qual cosa els va portar a impulsar aquestes candidatures amb socis locals posant dues condicions. Que Podem com a tal no participaria en elles. O sigui, no li proporcionaria les seves sigles i per tant haurien de ser candidatures ciutadanes però mai coalicions. (això va tenir algunes excepcions) La segona condició és que no es pactés amb el PSOE governs de coalició tret que la CUP anés majoritària.

L'absència d'organitzacions locals de Podemos i les dues condicions imposades van facilitar que s'aixequessin candidatures molt diverses.

El municipalisme en el fons

Encara que per municipalisme s'entén en general l'acció municipal, en veritat és una teoria defensada per corrents com les populistes que defensen una democràcia radical, assemblees per a tot, i mesures com els pressupostos participatius, tot el basat en l'anomenada economia social, cooperativisme, etc. Canviar el món des del poble, és a dir, abandonar la lluita contra l'austeritat i les retallades. Una volta a Proudhon. En realitat no hi ha hagut gairebé res d'aquest tipus de política i més aviat la democràcia i les assemblees han estat les grans absents en aquests projectes. Sobretot als ajuntaments grans i mitjans encara que hi hagi hagut excepcions.

Un marc de confrontació

Aquestes candidatures en molts llocs han estat marc de confrontació més que de col·laboració. Baralles per a veure qui –al marge de la lluita pels serveis públics– a base de primàries i manejos de xarxes es feien amb els càrrecs públics i de les organitzacions. Hi ha un autèntic corollari de baralles internes que han estat la tònica general i no l'excepció en aquestes candidatures. Les assemblees han estat substituïdes, moltes vegades pels "ciberdebats". Les xarxes s'han convertit en un marc per als insults i les provocacions. Una forma de fer política antidemocràtica i poc transparent.

On s'ha governat la cosa ha anat d'una altra manera. Hi ha menys temps per a gas-

tar-ho en ximpleries. Però les baralles han sorgit en grans ciutats com Madrid, Barcelona, Cadis, Saragossa, Pamplona i en les diverses ciutats on sota el nom de les mareas es va governar a Galícia. Sobre la base de quatre anys de decepció, desgast per aplicar la política de retallades, ara, Podemos s'ha presentat pel seu compte en diverses d'elles, i en algunes comunitats. En diversos llocs contra els seus antics socis. Aquesta divisió ha fet que es perdin la majoria de les alcaldies.

Els salaris i altres coses formals

Les candidatures d'unitat popular han tingut dos tipus diferents de característiques segons si han governat o no. On han governat s'han dedicat a fer una gestió "honest" però en general respectuosa amb les imposicions del ministeri d'Hisenda i de la Unió Europea (regla de despesa, llei de bases, etc.). Lluitar contra aquestes imposicions exigeix un combat que no es limiti a cada municipi. I el moure's en aquest marc de política contra els serveis públics, causa decepció i és terreny per als xocs entre sectors de les candidatures.

Han intentat demostrar que és possible malgrat les retallades i imposicions governar per a la majoria. Així s'han ufanejat d'haver reduït el deute, cosa gens difícil amb la llei Montoro. D'altra banda han pretès reduir la despesa via reducció de salaris dels polítics i altres despeses. És veritat que els salaris ja havien estat limitats en el 2013. Malgrat això, aquestes candidatures han fet batalla dels salaris dels polítics i han centrat la batalla a limitar els seus salaris i els dels altres. Al final una gestió honrada de les retallades. Altres retallades són possibles.

On han estat en l'oposició s'han gastat molts esforços en baralles internes i molt poc en mobilització i a fer política. Molt poca coordinació amb altres pobles. Molt poca activitat i mobilització conjunta contra les lleis que impedeixen la política municipal. Cadascun ficat al seu poble com si el món comencés i acabés allí.

Els resultats han donat lloc a moltes especulacions. En els resultats electorals té a veure el que fas tu i el que fan els altres. El PSOE ha recuperat desenes d'ajuntaments gràcies als problemes de les CUP més que a la seva política.

Si som justos en nostra crítica, les candidatures de les CUP han tingut problemes però han estat molt més honrades que altres

administracions anteriors. No obstant això s'han perdut pel desengany de fer la mateixa política que els altres, aplicant l'austeritat, i en aquest marc per les crisis internes.

Si no, és impossible explicar com a Madrid el PP amb un mediocri i desconegut candidat ha recuperat l'alcaldia. És més fàcil entendre aquesta situació, en la qual el PP venia amb Ana Botella de fer una gestió escandalosa, a partir que en el fonamental s'ha fet la mateixa política, i a partir d'aquí les baralles internes, la ruptura de Carmena amb Pablo Iglesias i la crida a última hora d'aquest a votar a la candidatura d'IU, que no ha tret representació.

Un element destacable és la pervivència d'alguns alcaldes malgrat la tònica general, amb majories absolutes. Per exemple són els casos d'Abel Caballero a Vigo, Kichi a Cadis i Francisco Guarido d'IU a Zamora. Són la demostració d'alcaldes populistes que són l'excepció a la regla.

El futur de les CUP

Ara després del xarmpió dels quatre anys anteriors, es plantegen les coses d'una altra manera. Ara hi ha ja fins i tot ansies per governar, gairebé com sigui. En molts pobles i ciutats s'ha entrat en els governs tirant per terra la teoria anterior. Han quedat moltes candidatures despenjades de Podemos (Cadis, València, Galícia, Pamplona, Madrid, etc.) que segurament acabessin creant alguna cosa conjuntament, etc.

Però no hi ha hagut, més enllà d'entrar en els governs i posar menys accent en els temes salarials, molts canvis. Es resignen a ser una candidatura més. Com fer per a municipalitzar el privatitzat, com fer per a acabar amb la llei de Bases (LRSAL), llei de grans ciutats, etc.

L'esforç lloable de molts o la majoria de regidors i alcaldes d'aquestes candidatures per fer una gestió honesta ha xocat, més allà de les picabaralles internes amb les lleis del règim monàrquic i del capital financer que impedeixen l'autonomia municipal i poder governar en l'àmbit local al servei de la majoria de la població. No obstant això s'han perdut, sobretot per les crisis internes, i particularment per la contradicció de voler aparèixer com una "alternativa" als partits tradicionals per a acabar fent el mateix en el fonamental. El fracàs de moltes d'aquestes candidatures demostra que la gestió "honest" del capitalisme no és cap alternativa al capitalisme.

Syriza sofreix un revés en les eleccions legislatives gregues: rebuig popular a l'aplicació dels memoràndums

En un context en el qual el rebuig al govern de Syriza s'amplifica i en la continuïtat dels revessos soferts en les eleccions europees del mes de maig últim, el primer ministre Tsipras va manar convocar eleccions legislatives anticipades, amb valor de plebiscit. L'abstenció aconseguí el 42% en un país en el qual aquesta va sancionada de per llei (si bé mai hi ha hagut persecucions per això).

La Nova Democràcia, el partit de la burgesia grega, es porta la victòria amb el 39,8% dels vots, o sigui el 23% dels inscrits. Amb 158 escons, la Nova Democràcia posseeix la majoria absoluta i té mà lliure per a constituir un nou govern. Syriza arriba en segon lloc amb el 31,5% dels vots, o sigui el 18,27% dels inscrits.

Recordem que Syriza havia triomfat en les eleccions legislatives de gener de 2015 arran d'una campanya centrada en el compromís de revertir les mesures d'austeritat dels memoràndums amb el 36,34% dels vots, lluny davant de Nova Democràcia (27,21 80%. El PASOK, partit social demòcrata, després d'una caiguda en picat iniciada en 2012, aconseguia reunir només el 4,68% dels vots. Els electors sancionaven així Nova Democràcia i el Pasok que havien aplicat els memoràndums i feien campanya per la continuació d'aquestes polítiques. El juliol de 2015, la troica imposava un tercer «pla de rescat» a Grècia, adobat amb noves mesures d'austeritat, entre elles la reculada de l'edat de la jubilació a 67 anys i l'augment de l'IVA. Enfront d'això, mitjançant el referèndum del 5 de juliol de 2015, Tsipras crida la població a pronunciar-se sobre el tercer memoràndum. El 61% dels votants es pronunciaven en contra. El 13 de juliol, el primer ministre traïx aquesta votació i accepta les mesures d'austeritat. Per a convalidar l'acord en el parlament, es recolza en els partits d'oposició. Una tercera part dels parlamentaris de Syriza vota en contra o s'absté. Després d'això, Tsipras dimiteix. Noves eleccions legislatives tenen lloc el

setembre de 2015, Syriza conserva 145 escons dels 149 que tenia.

És, sense cap dubte, una sanció al govern de Syriza que ha aplicat els memoràndums contra la voluntat de la població. L'agost de 2018, expirant l'últim «pla de rescat», el primer ministre Tsipras es vanava d'un creixement d'un 1% i d'un superàvit primari d'un 4,3% del PIB, o sigui 0,8% més del que estava previst en el marc del pla. En 2015, el deute grec representava el 175,9% del PIB. En 2019, aconseguia el 180% d'aquest. El país està devastat. Les conquestes obreres han estat dinamitades. Els béns públics i empreses nacionals desmantellades i venudes. Grècia ha perdut el 25% del seu PIB. El 35% de la població viu per sota del llindar de pobresa. La taxa d'atur és del 18%, la taxa més alta d'Europa. Els salaris han baixat en un 30 a 50%. Els impostos i les taxes es mengen entre el 60 i 80% dels salaris dels grecs. De les 40 privatitzacions exigides per la Unió Europea, 30 les ha realitzat el govern Tsipras. Sent els exemples més emblemàtics els del port del Pireo venut al xinès Cosco, el port de Tessalònica, 14 aeroports i la companyia del gas DEPA.

Fa 10 anys, l'abstenció aconseguia el 29%. Des de llavors no ha deixat de pujar. Últimament, el 58% en les eleccions europees i el 60% en les seleccions regionals. Això dona fe d'un rebuig a la política del govern Syriza. Si al Pireu, barri majoritàriament obrer, Syriza gana amb el 43,73% dels vots (contra el 29,72% dels vots per a la ND), l'abstenció aconseguí el 51%. Més d'un de dos electors s'ha negat a anar a votar. En l'oest d'Atenes i en l'oest de l'Àtica, el marcador de Syriza aconseguí entorn del 38%. L'abstenció, quatre punts per sota de la mitjana nacional, continua alta, en 38,6%.

El KKE, partit comunista grec es manté amb el seu 5% dels vots i 15 escons. Això no s'ha mogut des de gener de 2015. El resultat del Pasok, ara Kinal, segueix baix amb el 8% i 22 escons.

Alba Daurada, el partit d'extrema dreta, del qual diversos dirigents estan avui processats per participació en «una organització criminal de caràcter militar» i per homicidis comesos per membres de l'organització, no ha aconseguit el 3% necessari per a aconseguir almenys un escó. Perden els seus 18 escons en profit, segons l'analista polític Petros Ioannidis¹, de la Nova Democràcia i de la Solució grega, partit reaccionari ortodox que només aconseguí el 3,70% dels vots, o sigui el 2,2% dels inscrits.

Jean-Claude Juncker, en una carta personal al futur primer ministre Kyriakos Mitsotakis es congratula: «Vostè sap de la meua inclinació personal a Grècia i al seu poble que tant ha sofert durant l'últim decenni. La dignitat, la resiliència i la implicació europea dels grecs durant aquests anys imposa respecte (...). Grècia està ara en el seu lloc en el cor d'Europa i de l'euro. Molt s'ha fet. Però encara queda molt per fer.» Alhora que es congratula per la victòria de Mitsotakis, Juncker es descobreix davant els governs que han aplicat els memoràndums, entre ells Syriza que tenia el suport de l'oposició i per tan mans lliures per a portar una política de destrucció dels drets dels assalariats a compte del capital. No sense motius el plebiscit de Tsipras ha fracassat.

Aquest nou govern haurà d'enfrontar-se amb la classe obrera enfastidada per aquestes polítiques a imatge dels mariners. L'advertiment que han donat el 3 de juliol, en respondre a la convocatòria de vaga de la seva federació no té dubte. Cap vaixell ha sortit del port. Com ha declarat Antonis Ntalakogiorgos, president de PENIN, sindicat dels mariners de la flota mercant: «No farem ni un pas enrere de les nostres demandes» (NDLR: augment de llocs i salaris).

(1) Canal LCI, 9 de juliol «Grècia: per què ha desaparegut el partit d'extrema dreta Alba Dorada?»

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta